

✝ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 29. МАЈ 2022. БРОЈ 143. ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА СЛЕПОГА 29. МАЈ СВ. ТЕОДОР ВРШАЧКИ МУЧЕНИК ВУКАШИН	НЕДЕЉА ШЕСТА ПО ВАСКРСУ Јутрење: Јеванђеље по Јовану 20,11-18 Литургија: Апостол Дела Ап. 16,16-34; Јеванђеље по Јовану 9,1-38
СРЕДА, 1. ЈУН	ВЕЧЕРЊЕ 19ч
ЧЕТВРТАК, 2. ЈУН СПАСОВДАН	ЛИТУРГИЈА 10ч ВЕЧЕРЊЕ 19ч
ПЕТАК, 3. ЈУН СВ. ЦАР КОНСТАНТИН И ЈЕЛЕНА	ЛИТУРГИЈА 10ч
СУБОТА, 4. ЈУН	ВЕЧЕРЊЕ 19ч
НЕДЕЉА, 5. ЈУН – СВ. ОТАЦА 1. ВАСЕЉ. САБОРА	ЈУТРЕЊЕ 9ч ЛИТУРГИЈА 10ч

СПАСОВДАН

Вазнесење Господа са земље на небо исто је тако велико изненађење за људе као што је Његово спуштање с неба на земљу и рођење у телу било изненађење за ангеле. Уосталом, који догађај у Његовом животу не представља јединствену новост и јединствено изненађење за свет? Као што су ангели морали с дивљењем посматрати, како Бог при првом стварању одваја светлост од таме, и воду од сува, и како уређује звезде по небесном своду, и како подиже из прашине биље и животиње, и како најзад уобличава човека и даје му живу душу, исто тако сваки од нас мора, хтео нехтео, с дивљењем посматрати догађаје у животу Спаситељевог, почев од необичне благовести архангела Гаврила Пресветој Дјеви у Назарету па све редом до Његовог моћног вазнесења на Гори Јелеонској. Све на први мах изненађује, но по сазнању плана домостројства нашега спасења, све нагони разумна човека на радосно клицање и прослављање моћи, мудрости и човекољубља Божјег. Не можеш ниједан велики догађај избрисати из живота Христовог, а да не

онаказиш све, као што не можеш живоме човеку одсећи руку или ногу а да га не онаказиш, или као што не можеш уклопити месец са свода небесног или погасити један део роја звезданог, а да не нагрдиш стројности и красоту неба. Зато и не помишљај да кажеш: вазнесење Господа није било потребно! Кад су и неки Јевреји, поред све своје злобе, морали да признаду и да узвикну све добро чини (Мк. 7, 37)! како ли тек ти, који си крштен у Његово име, треба да верујеш, да све што је Он чинио, чинио је добро, смишљено, стројно, премудро? И вазнесење Његово је,

дакле, исто тако добро, смишљено, стројно и премудро као и Његово ваплоћење као и крштење, као и преображење, или као васкрсење. Боље је за вас да ја идем, рекао је Господ Својим ученицима (Јов. 16, 7). Видиш, како Он све устројава и чини што је за људе боље? Свака његова реч и сваки Његов поступак има за циљ наше добро. Његово вазнесење је од недогледног добра за све нас. Да није тако, Он се не би ни вазнео.

Свети владица Николај

ХРАМОВНА СЛАВА

У недељу 12. јун су Духови – Тројичин дан, наша храмовна слава.

У 9 часова ће бити јутрење, а у 10ч Света Литургија, са опходом око храма – Литијом и резањем славског колача. У наставку ће бити припремљен славски ручак у црквеној сали. Домаћин овогодишње славе је брат Зоран Еровић са породицом.

Свештеници, Црквени одбор са председником Петром Дамјанцем, Колом сестара, црквеном школом и хором позивају Вас на нашу заједничку храмовну славу, која је и рођендан цркве.

НЕДЕЉА СЛЕПОГА

“ВЈЕРУЈ У ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА И СПАШЋЕШ СЕ ТИ И САВ ДОМ ТВОЈ” (Д. А. 16, 31)

Много пута човек размишља о томе шта му је потребно чинити. У моментима збуњености, тегобе, очаја или било које ситуације која притиска његову душу, човек застане пред овим вечним питањем. Куда да кренем? Како да решим проблем? На који начин да поступим? Тамничар, о коме писац Дела апостолских говори у тексту који се на данашњи дан чита у нашим храмовима на Литургији, као што би свако други на његовом месту учинио, у моменту суочења са божанском силом, пита Апостоле: *“Господо шта ми треба чинити”* (Д. А. 16, 30)? Њихов одговор је једноставан: *“Вјеруј у Господа Исуса Христа и спашћеш се ти и сав дом твој”*. Апостоли не нуде тамничару привремено решење, решење које се тиче само њега лично. Не, они му нуде вечно решење за њега и за његову породицу.

Када је Бог у питању, треба знати, нема половичних решења. Бог неизмерно воли човека и, ако човек поверује у Њега и затражи помоћ од Њега, добије жељу да живи са Њим у заједници, нема сумње да ће одговор бити позитиван. Због тога Апостоли, који ово знају, слободно, без имало размишљања, изјављују тамничару да је само једно потребно. Да верује у Исуса Христа и да је то довољно за спасење. Да ли је то заиста довољно, односно како ово треба разумети? Довољно је ако неко истински поверује у Исуса Христа. Ово се проверава тиме што неко верује безусловно. Дакле, не ради се овде о површном веровању у Христа већ о суштинском веровању у Његову богочовечанску личност. То значи веровати у све оно што је Христос рекао, а

што је сачувано у усменом и писменом Предању.

НЕ МОЖЕ, ДАКЛЕ, НЕКО ДА КАЖЕ: ВЕРУЈЕМ У ХРИСТА, АЛИ СМАТРАМ ДА ИМА И ДРУГИХ НАЧИНА СПАСЕЊА; ВЕРУЈЕМ У ХРИСТА, АЛИ НЕ МОГУ МУ УВЕК БИТИ ОДАН, ЈЕР ТРЕБА ДА САЧУВАМ ПОЗИЦИЈУ У ДРУШТВУ; ВЕРУЈЕМ У ХРИСТА, АЛИ НЕ СМАТРАМ ДА ЈЕ ПОСТ НЕОПХОДАН ЗА ДУХОВНИ ЖИВОТ; ВЕРУЈЕМ У ХРИСТА, АЛИ НИЈЕ ПОТРЕБНО ДА ИДЕМ У ХРАМ НА БОГОСЛУЖЕЊЕ ИТД.

Ово бисмо могли назвати површним веровањем у Христа. Данас многи, нарочито на Западу, говоре о томе да је спасење у томе да поверују у Христа. Нажалост, њихова вера у Христа веома је селективна. Они сматрају да је довољно веровати, али да није потребно све држати што је Христос установио и оставио у наслеђе Цркви коју је створио. Христос каже: *“Узмите једите ово је тело моје”,* и *„пијте из ње сви ово је крв моја Новог Завета”,* а они тврде да су дарови који се припремају за Причешће само символ тела и крви Христовог. Христос је сам постио приликом припреме за своју искупитељску мисију а потом, недвосмислено, нагласио да се *“овај род изгони само постом и молитвом”,* а они тврде да је пост *“застарео феномен”*. Свети Оци Цркве Божије истичу својом речју и својим искуством да су пост и молитва два крила који узносе човека са земље у небо, а они не препознају духовност Светих Отаца, сматрајући ту философију превазиђеном. Иначе, модерно друштво покушава да свему да сопствени печат вредности. Суштина новог печата новог времена је у обезвређењу најелементарнијих вредности у култури, уметности, филозофији, религији итд.

Увек је Црква била на мети разних непријатељских деловања.

Наравно, ово наше време не разликује се много од других времена. Разлика је само у томе што је сада, с обзиром на технику и развијеност комуникација, много лакше деловати на широке масе света. Сатанизоване идеје лакше се и брже усељавају у многа домаћинства и то најчешће тихо и неприметно. Преко медија ми се навикавамо на сурогате вере и свега онога што вера носи са собом. То постаје наша свако-дневница и помало прихватљиво. У мору информација које стижу до нас преко медија, ми губимо критеријуме о суштински важним питањима. Због тога данас није тако лако разазнати истинску вредност личности Христове, као и чињеницу да је Он наш Спаситељ, да се Он жртвовао за нас и да нас Он очекује. Он је *“врата”* на која свако од нас треба да закуца, али у пуној спремности срца својега да Му служи и остане са Њим.

Св. Николај Жички говори на једном месту о томе шта се дешава кад се Бог дотакне душе човекове:

“КАД СЕ БОГ ДОТАКНЕ ДУШЕ, ДУША ОЖИВИ И ПРОГЛЕДА; КАД СЕ ДУША ДОТАКНЕ ТЕЛА, ТЕЛО ОЖИВИ И ПРОГЛЕДА... ОД БОГА ДУША ДОБИЈА НАРОЧИТУ СВЕЛОСТ, И НАРОЧИТУ ТОПЛОТУ, И МАГНЕТИЗАМ, И ЕЛЕКТРИНУ, И ВИД, И СЛУХ, И ПОКРЕТ. СВЕ ОВО ПАК БИВА ЗА ДУШУ ИЗГУБЉЕНО ОНДА КАДА СЕ ДУША ОДВОЈИ ОД БОГА”.

Господе Исусе Христе, помози нам да у вртлогу модерног времена увек можемо разазнати Твој лик који нас позива да Те следимо као и да разумемо да су речи Апостола које су упућене тамничару: *“Вјеруј у Господа Исуса Христа и спашћеш се ти и сав дом твој”*, речи упућене свакоме од нас. Амин!

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 29. МАЈ

ТАЈНА ЈЕ ОВО ВЕЛИКА; А ЈА
ГОВОРИМ ЗА ХРИСТА И ЗА
ЦРКВУ (Еф. 5, 32)

Велика је тајна у томе што човек оставља оца своје-га и матер и прилепљује се к жени својој. Сам апостол, који се узвишавао до трећег неба и видео многе тајне небеске, назива брак телесних људи на земљи тајном великом. То је тајна љубави и живота, и од ње је већа само тајна Христове везе са Црквом. Христос се назива Жеником, а Црква Невестом. Христос толико љуби Цркву, да је

због Ње оставио Оца свога небеског – остајући с Њим наравно, у јединству сушности и божанства – и сишао на земљу, и прилепио се к Цркви Својој, и за Њу пострадао, да би је крвљу Својом очистио од греха и од сваке скверни и учинио ју достојном назвати се Његовом Невестом. Љубављу Својом Он греје Цркву, крвљу Својом храни је, и Духом Својим Светим оживљава је и освештава и украшава. Што је муж жени, то је Христос Цркви. Муж је глава жени, и Христос је глава Цркви. Жена слуша свога мужа, и Црква слуша Христа. Муж љуби своју жену као своје сопствено тело, и Христос љуби цркву као Своје сопствено тело. Муж љуби жену као себе самог, а жена се боји мужа, и Христос љуби Цркву као Себе самог, а Црква се боји Христа. Као што нико не мрзи своје тело, него га греје и храни, тако и

Христос греје и храни Цркву као Своје тело. И поје-диначна душа људска је невеста Христа Женика, и скуп свих верних невеста је Христа Женика. Какав је однос једног верујућег према Христу, такав је однос целе Цркве према Христу. Христос је глава великог Тела, које се зове Црква, и које је делом видљива а делом невидљива.

О браћо моја, тајна је ово велика! Он нам се открива по мери наше љубави према Христу и страха од суда Христовога.

О Господе, Спаситељу благи, очисти и спаси и украси душе наше, да би се удостојиле бесмртног и неизказиваног јединства с Тобом у времену и вечности. Теби слава и хвала вавек. Амин.

**Св. Владика Николај
Пријрема Милош Ристић**

СПЦ БЛАГОСИЉА И ОДОБРАВА, ПРИХВАТА И ПРИЗНАЈЕ АУТОКЕФАЛНОСТ МПЦ

ИЗВОДИ ИЗ БЕСЕДЕ
ПАТРИЈАРХА ПОРФИРИЈА НА
СВЕТОЈ ЛИТУРГИЈИ У
САБОРНОМ ХРАМУ СВЕТОГ
КЛИМЕНТА ОХРИДСКОГ У
СКОПЉУ, 24. МАЈА 2022.

Христос васкрсе! Ваистину васкрсе Господ и васкрсе и у нама оно што је дар Божји био, а по нашим слабостима и немоћима што се раслабило. Васкрсе Господ људску природу, васкрсе све оно што је створено за Царство Божје, за живот вечни. Васкрсе, браћо и сестре!

Блажењејши Архиепископе, браћо архијереји, браћо и сестре, верни народе ове предивне Богом благословене земље, земље украшене најлепшим бисерима православне духовности и културе, светињама Божјим пре свега, местима на којима су се вековима подвижници Божји молили, проливали сузе покајања, проливали сузе за

спасење света и људског рода: радујмо се данас!

Радујмо се, јер нас је Господ погледао. Радујмо се, јер се са нама данас радује читава Црква! Радују се и небо и земља! Радују се и небо и земља онда када се браћа воле, када се грле у Христу Господу, када славе име Божје. Радујмо се и ми што смо ево, после педесет и пет година заједно служили свету Литургију најпре у Београду, а ево данас и у Скопљу, само у неколико дана други пут. Велики апостол народа, апостол Павле, говорио је Антињанима да је Бог створио од једне крви сваки народ човечанства и да је поставио унапред

одређена времена и међе борављења тих народа на земљи. Створио је од једне крви све народе да би тражили Господа, јер по речима апостола, Бог није далеко од нас, ни од једног од нас, јер у Њему живимо, крећемо се и јесмо. Бог је одредио границе, међе народа, али није поставио границе да се народи деле. Бог није поставио границе да народи међусобно буду супротстављени једни другима. Иако смо другачији, иако имамо неке посебности, у једном смо јединствени - у Христу смо једно. Сви носимо у себи Његову икону. Један је Господ, једна је Црква Његова! Једна је вера наша и љубав наша.

Зато се данас неописиво радујемо! Радујемо се у Господу јер се пред нашим очима збива чудо, а ми недостојни смо део тог чуда, учесници тог чуда. Господ нас је удостојио да оно што је било раздвојено од 1967. године буде исцељено.

Све се дакле мења у овом свету, речи су апостола Павла, којег сам поменуо, Господ је дао и међе и времена. Мењају се и границе и сигурно ће се опет мењати, али Црква Христова је једина која се не мења. Она је вечна. Она је стуб и тврђава истине, ни врата Адова неће јој одолети. Зато апостол Павле свету дужност и заповест поставља свима нама, обраћајући се Цркви у Коринту: Молим вас, браћо, именом Исуса Христа да међу вама не буде раздора, да будете утврђени у истој речи и у истој мисли.

Браћо и сестре, пре неколико дана смо служили у Београду, у храму Светог Саве, где је било више хиљада људи сабраних. Ево и данас овде сабрани служили смо свету Литургију у храму Светог Климента. Видим и обавезу и задатак и поруку нама архијерејима, а то је да је ваша љубав и да су ваше молитве, и оних у Београду и вас овде, помогле да се превазиђу искушења и омогућиле да Бог учини чудо да покаже да разумемо да смо једни другима потребни, да не можемо једни без других, да смо једно Тело, да смо једно у Христу,

да је Христос наша мера, да је Његова заповест закон по којем хоћемо да живимо, да је Он Алфа и Омега нашег постојања у историји и у вечности. Најпре због ваших молитава, браћо и сестре, и оних у Београду и ових овде, и ваше љубави и молитава свих светих, васпоставили смо јединство, а сада, браћо и сестре, дошавши овде доносимо вам још једну радост.

Свети Архијерејски Сабор је једногласно и једнодушно изашао у сусрет молби Македонске Православне Цркве – Архиепископије Охридске где Сабор наше Цркве благосиља и одобрава, прихвата и признаје аутокефалност. Браћо и сестре, у исто време Свети Сабор наше Цркве ставио је у дужност Синоду Српске Православне Цркве и Патријарху да заједно и у сарадњи са Архиепископом Стефаном и његовим Синодом разради све техничко-организационе детаље и потом ће, наравно, уследити свечано проглашење званичним одговарајућим актом. После тога ће о томе бити обавештене све помесне Православне Цркве по свом канонском реду и поретку

и позване да и оне прихвате аутокефални статус Македонске Православне Цркве – Охридске Архиепископије.

Браћо и сестре, ми смо сигурни да ће и све друге помесне Православне Цркве са радошћу дочекати ову вест и да ће се радовати да расте Господ наш, да расте Црква Његова. У овом тренутку и наша срца су испуњена вашом љубављу, вашим молитвама, вашим смирењем и радошћу. Испуњена благодаћу проширила су се до небеса, до мере у којој све вас смештамо у наше срце, у наша срца, у наше молитве које узносимо Господу да Он буде непрестано са вама, а и исто тако молимо вас да нас примите и у молитвама вашим обратите се Господу за нас.

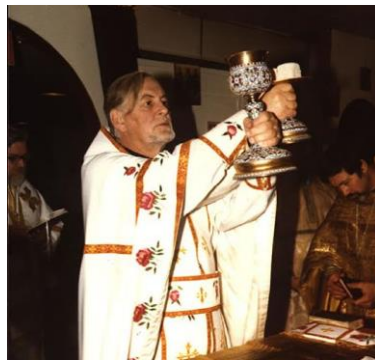
Нека је велики Један у Тројници Бог, Отац и Син и Свети Дух. Нека је велики Господ наш Исус Христос Спаситељ и Црква Његова, а ми као сада што славимо Њега Господа нашег да Га славимо и у Царству небеском са свима светима и у векове векова. Амин! Христос Васкрсе!

THANK YOU, O LORD!

Protopresbyter Alexander Schmemmann, the late Dean of Saint Vladimir's Seminary, celebrated the Divine Liturgy for the last time on Thanksgiving Day 1983. Two weeks later, on December 13, he fell asleep in the Lord. These were his words, which proved to be the last ever spoken by him from the ambo in church, yet which resound as clearly today, 35 years later, as they did the day they were spoken.

Thank You, O Lord!

Everyone capable of thanksgiving is capable of salvation and eternal joy. Thank You, O Lord, for having accepted this Eucharist, which we offered to the Holy Trinity, Father, Son and Holy Spirit, and which filled our hearts with the joy, peace and righteousness of the Holy Spirit.

Thank You, O Lord, for having revealed Yourself unto us and given us the foretaste of Your Kingdom.

Thank You, O Lord, for having united us to one another in serving You and Your Holy Church.

Thank You, O Lord, for having helped us to overcome all difficulties, tensions, passions, temptations and restored peace, mutual love and joy in sharing the communion of the Holy Spirit.

Thank You, O Lord, for the sufferings You bestowed upon us, for they are purifying us from selfishness and reminding us of the "one thing needed"; Your eternal Kingdom.

Thank You, O Lord, for having given us this country where we are free to worship You.

Thank You, O Lord, for this school, where the name of God is proclaimed.

Thank You, O Lord, for our families: husbands, wives and, especially, children who teach us how to celebrate Your holy Name in joy, movement and holy noise.

Thank You, O Lord, for everyone and everything.

Great are You, O Lord, and marvelous are Your deeds, and no word is sufficient to celebrate Your miracles.

Lord, it is good to be here! Amen!